

Obsah

Přehled legislativních návrhů projednávaných Parlamentem ČR

Nově publikovaná judikatura

Informace uvedené v tomto bulletinu jsou prezentovány na základě našeho nejlepšího přesvědčení a poznatků získaných v době, kdy byl tento text dán do tisku. Nicméně, konkrétní informace vztahující se k tématům uvedeným v tomto bulletinu by měly být konzultovány dříve, než na jejich základě bude učiněno investiční rozhodnutí.

Za účelem získání dalších informací kontaktujte, prosím, partnera / manažera, s nímž jste obvykle ve spojení, nebo:

Bankovní a finanční služby:
Pavel Jendrulek

Fúze a akvizice:
Daniel Weinhold, Dušan Kmocho

Soudní / arbitrážní řízení:
Milan Polák, Ondřej Havránek

Informační technologie a duševní vlastnictví:
Martin Lukáš

Soutěžní právo / právo EU:
Thilo Hoffmann, David Emr

Pracovní právo:
Milan Polák

Nemovitosti:
Pav Younisl

© 2010 Weinhold Legal.
Všechna práva vyhrazena

Weinhold Legal byla certifikována z hlediska splňování požadavků **ISO 9001:2008**. Příslušný certifikát byl vydán jedním z nejrenomovanějších mezinárodních certifikačních úřadů Det Norske Veritas. Tento certifikát je dalším potvrzením vynikající kvality služeb, které Weinhold Legal poskytuje. Weinhold Legal je jednou z mála advokátních kanceláří v České republice, které mají certifikát ISO.

PŘEHLED LEGISLATIVNÍCH NÁVRHŮ PROJEDNÁVANÝCH PARLAMENTEM ČR

NÁVRH ZÁKONA, KTERÝM SE MĚNÍ ZÁKON Č. 137/2006 SB., O VEŘEJNÝCH ZAKÁZKÁCH, VE ZNĚNÍ POZDĚJŠÍCH PŘEDPISŮ

Dne 9. srpna 2010 byl Poslanecké sněmovně Parlamentu předložen k projednání poslanecký návrh na vydání zákona, kterým se mění zákon č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění jeho novel (dále jen „**ZVZ**“), včetně poslední novely ze dne 18. května 2010 publikované ve Sbírce zákonů pod č. 179/2010 Sb., která teprve nabude účinnosti, a to ke dni 15. září 2010.

Na základě této poslední novely došlo, mimo jiné ke změně § 53 ZVZ upravujícího základní kvalifikační předpoklady dodavatelů. Účast v zadávacím řízení na veřejnou zakázku by tak nově nebyla umožněna dodavatelům, kteří mají formu akciové společnosti s akciemi vydanými na majitele, bez ohledu na to, zda se jedná o listinné či zaknihované cenné papíry.

Účelem změny § 53 ZVZ bylo zvýšit transparentnost zadávacího řízení vyřadit z účasti na něm společnosti, jejichž vlastnická struktura je neprůhledná. Tato situace však vylučuje z účasti v zadávacím řízení i velké nadnárodní společnosti se zaknihovanými akciemi na majitele (banky, stavební společnosti nebo společnosti s akciemi obchodovatelnými na burze). Tyto subjekty mají také akcie na majitele, i když ne anonymní, tedy listinné, ale zaknihované, takže majitele těchto akcií lze doložit výpisem z evidence zaknihovaných akcií, tedy např. u českých akciových společností výpisem vydaným Centrálním depozitářem cenných papírů.

Z uvedeného důvodu byl předložen návrh zákona, na jehož základě byl z § 53 ZVZ byla odstraněna ustanovení, která do něj byla vložena výše uvedenou novelou. Vzhledem k tomu, že novela ZVZ ještě nenabyla účinnosti, je navrhováno, aby sněmovna s návrhem vyslovila souhlas již v prvním čtení a celý proces přijetí zákona rušícího předmětnou část novely byl maximálně urychlen. Vláda s tímto návrhem vyslovila souhlas usnesením ze dne 12. srpna 2010.

NAVRH ZÁKONA O FINANČNÍM ZAJIŠTĚNÍ

Ministerstvo financí předložilo dne 2. června 2010 vládě České republiky návrh zákona o finančním zajištění a návrh zákona o změně některých zákonů v souvislosti s přijetím zákona o finančním zajištění. Návrhy zákonů zpracovávají směrnici Evropského parlamentu a Rady 2002/47/ES ze dne 6. června 2002 o dohodách o finančním zajištění, ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/44/ES ze dne 6. června 2009.

Původně byla směrnice o dohodách o finančním zajištění transponována do českého právního řádu zákonem č. 377/2005 Sb. novelizujícím zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, v platném znění (dále jen „**ObchZ**“), kterým došlo v souladu se zněním směrnice k zavedení jednotných podmínek pro určení právní povahy finančního zajištění, jeho sjednocování a vznik, jakož i způsoby uspokojení z finančního kolaterálu. Nový zákon má lépe promítnout úpravu směrnice do českého právního řádu a odstranit současné legislativně-technické nedostatky.

Novelizační směrnice 2009/44/ES, která se stala výchozím impulsem pro vyčlenění finančního zajištění do zvláštního zákona, zavádí nové možnosti využití tzv. úvěrových pohledávek (tj. pohledávek z úvěrů, půjčky nebo srovnatelného závazkového vztahu, kde se přenechávají či poskytují peněžní prostředky v české nebo jiné měně) jakožto finančního kolaterálu a upravuje s tím související otázky.

Překládaná právní úprava dále nově umožní sjednat finanční zajištění také fyzickým osobám v souvislosti s obchody prováděnými s poskytnutím úvěru nebo půjčky zákazníkovi za účelem umožnění obchodu s investičním nástrojem, na němž se poskytovatel úvěru nebo půjčky podílí (tzv. marginové obchody).

Lhůta pro transpozici uplyne 30. prosince 2010. Ministerstvo financí proto navrhuje, aby s ohledem na krátkou lhůtu

pro transpozici byl návrh přijat již v prvním čtení.

VYBRANÉ LEGISLATIVNÍ ZMĚNY

NAŘÍZENÍ VLÁDY ČESKÉ REPUBLIKY Č. 33/2010 SB., KTERÝM SE MĚNÍ ZPŮSOB VÝPOČTU ÚROKŮ Z PRODLENÍ

Dne 1. července 2010 nabylo účinnosti nařízení vlády České republiky č. 33/2010 Sb., kterým se mění nařízení vlády č. 142/1994 Sb., kterým se stanoví výše úroků z prodlení a poplatku z prodlení podle občanského zákoníku, ve znění nařízení vlády č. 163/2005 Sb. (dále jen „**Novela**“).

Novela mění dosavadní princip výpočtu úroků z prodlení, kdy se u delšího prodlení vždy znovu přepočítával úrok z prodlení na základě repo sazby vyhlášené Českou národní bankou k prvnímu dni nového pololetí. Nově se výše úroku z prodlení stanoví jen jednou, a to na základě repo sazby platné k poslednímu dni kalendářního pololetí, které předchází kalendářnímu pololetí, v němž došlo k prodlení. Tato repo sazba se zvyšuje (stejně jako do doby účinnosti **Novely**) o sedm procentních bodů. Sazba úroku z prodlení tak bude po celou dobu trvání prodlení jednotná.

To znamená, že pro výpočet výše úroku z prodlení, které vzniklo v období mezi 1. lednem a 30. červnem, bude vždy stěžejní repo sazba platná ke dni 31. prosince předchozího roku, a pro výpočet výše úroku z prodlení, které vzniklo v období mezi 1. červencem a 31. prosincem, bude vždy stěžejní repo sazba platná ke dni 30. června příslušného roku. Výše úrokové sazby však bude po celou dobu prodlení stejná.

Přechodným ustanovením **Novely** se stanoví, že podle novelizované právní úpravy je možné postupovat jen tehdy, došlo-li k prodlení ode dne nabytí účinnosti **Novely**. Pokud tedy k prodlení došlo před 1. červencem 2010, bude se výpočet úroku z prodlení řídit dosavadními předpisy.

NAŘÍZENÍ VLÁDY Č. 201/2010 SB., O ZPŮSOBU EVIDENCE ÚRAZŮ, HLÁŠENÍ A ZASÍLÁNÍ ZÁZNAMU O ÚRAZU

Dne 1. ledna 2011 nabývá účinnosti nové nařízení vlády č. 201/2010 Sb., o způsobu evidence úrazů, hlášení a zasílání záznamu o úrazu (dále jen „**Nařízení 201/2010**“). Nařízení 201/2010 provádí zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, a rovněž zákon č. 309/2006 Sb., o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, ve znění pozdějších předpisů, takže se vztahuje i na osoby samostatně výdělečně činné (OSVČ).

Tento předpis nahrazuje nařízení vlády č. 494/2001 Sb. (dále jen „**Nařízení 494/2001**“) a reflektuje evropské předpisy v této oblasti, zejména (i) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1338/2008 o statistice Společenství v oblasti veřejného zdraví a bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, (ii) Evropskou statistiku pracovních úrazů, a (iii) směrnici Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů.

Nařízení 201/2010 upravuje způsob obsah evidence o úrazech, hlášení úrazů a zasílání záznamu o úrazu, hlášení smrtelného pracovního úrazu, vzor záznamu o úrazu a okruh orgánů a institucí, kterým se ohlašuje pracovní úraz a zasílá záznam o úrazu.

Současné Nařízení 494/2001 trpí mnohými nedostatky, například stále používá pojmy, které již v právním řádu neexistují anebo vyvolávají aplikační nejistoty. Nové Nařízení vlády č. 201/2010 tyto i další nedostatky odstraňuje a konečně zhmotňuje komplexní znění obsahující veškeré potřebné údaje, které byly předchozí úpravou pomínuty.

NOVĚ PUBLIKOVANÁ JUDIKATURA

Tato část obsahuje vybraná shrnutí nově publikované judikatury vztahující se k obchodnímu či občanskému právu.

Text vlastních soudních rozhodnutí byl upraven pro účely tohoto uveřejnění.

K POPISU NAVRHOVANÝCH ZMĚN STANOV V OZNÁMENÍ O KONÁNÍ VALNÉ HROMADY

(rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 29 Cdo 2444/2009 ze dne 18. 5. 2010)

V daném rozhodnutí řešil Nejvyšší soud otázku, zda pro naplnění zákonného požadavku charakterizovat podstatu navrhovaných změn stanov v oznámení o konání valné hromady postačí, aby byla v oznámení specifikována podstata změn obecně jako „přízpůsobení stanov platným právním předpisům“ a zda taková specifikace ob stojí, jsou-li akcionáři současně informováni o možnosti nahlédnout do návrhu konkrétních změn v sídle společnosti.

Dle Nejvyššího soudu je účelem ustanovení § 184a odst. 6 věty první ObchZ, v němž je zakotvena povinnost uvést v oznámení o konání valné hromady změnu stanov jako bod pořadu jednání valné hromady a zároveň vymezit i podstatu navrhovaných změn, předem informovat akcionáře o tom, jaké změny stanov budou na valné hromadě projednávány, a poskytnout jim tak časový prostor pro zvážení rozhodnutí, zda se valné hromady zúčastní a zda budou pro změnu stanov hlasovat, či nikoliv.

Tohoto účelu může být dosaženo pouze v případě, vykazuje-li charakteristika podstaty navrhovaných změn jistou míru konkrétnosti. V opačném případě totiž její uvedení zcela ztrácí na významu, neboť obecná (nekonkrétní) charakteristika neposkytuje akcionářům žádnou představu o tom, v jakém směru mají být stanovy společnosti změněny.

Podle rozhodnutí Nejvyššího soudu se v případě, že je podstata navrhovaných

změn stanov charakterizována jako „přízpůsobení stanov platným právním předpisům“, jedná o formulaci natolik obecnou, že ničeho nevypovídá o konkrétních navrhovaných změnách.

Takto obecná formulace je o to více nedostatečná v situaci, kdy v případě odkazu na změněnou právní úpravu se jediný možný způsob, jakým mohou stanovy příslušné otázky (v tomto případě způsob uveřejňování oznámení o konání valné hromady či den, místo a způsob výplaty dividend) upravit, nepodává, ale změna právní úpravy umožňuje naopak společností volit mezi různými variantami přízpůsobení stanov.

Nadto, obsahuje-li přijatá změna stanov společnosti rovněž změnu periodika, v němž bude oznámení o konání valné hromady společnosti uveřejňováno, nejde o „přízpůsobení stanov platným právním předpisům“, když zákon povinnost uveřejnit oznámení v konkrétním deníku nestanoví, ale o změnu způsobu informování akcionářů o konání valné hromady.

Na výše uvedeném nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že akcionáři měli možnost do znění navrhovaných změn stanov nahlédnout v sídle společnosti.

NEPŘIMĚŘENOST SMLUVNÍ POKUTY

(rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 21 Cdo 4430/2007 ze dne 6. 11.2009)

V tomto případě Nejvyšší soud zdůraznil nutnost posuzovat stanovenou smluvní pokutu z hlediska všech jejích funkcí, zejména přihlídnout k samotnému účelu smluvní pokuty, k okolnostem, za nichž byla sjednána, k výši zajištěné částky, ke vzájemnému poměru výše hlavního závazku a smluvní pokuty, k příčinám, proč celková výše smluvní pokuty dostoupila požadované částky, apod.

Účel smluvní pokuty spočívá zejména v pohrůžce citelnou majetkovou sankcí vůči dlužníkovi pro případ, že nesplní svoji povinnost z hlavního závazkového vztahu, a tím také v zabezpečení věřitele proti případné újmě, která by mu mohla nesplněním hlavního závazku vzniknout.

Uvedený účel je – jak z povahy věci vyplývá – jen obtížně splnitelný pouhou symbolickou pohrůžkou, která má v poměrech dlužníka jen minimální význam a nemotivuje jej dostatečně k tomu, aby na sebe bral jen takové závazky, kterým při uvážení všech okolností může s vysokou pravděpodobností dostát; oproti tomu sankce nepřiměřeně vysoká může mít za následek neplatnost ujednání o smluvní pokutě, neboť podle ustanovení § 39 obč. zák. je právní úkon neplatný rovněž, jestliže je v rozporu s dobrými mravy.

Pro posouzení, zda je právní úkon v rozporu s dobrými mravy zákon nestanoví, z jakých hledisek má soud vycházet. V občanském zákoníku ani v jiných předpisech není pojem „rozporu s dobrými mravy“ definován, přičemž v posuzované věci na jeho vymezení závisí posouzení přiměřenosti ujednání o smluvní pokutě. Vymezení hypotézy právní normy tedy závisí v každém konkrétním případě na úvaze soudu.

Na nepřiměřenost smluvní pokuty nelze usuzovat z její celkové výše, je-li důsledkem dlouhodobého prodlení dlužníka, kdy její výše plně odvisí od doby, po kterou dlužník neplní smluvní pokutou zajištěné povinnosti. Dlužník nemůže úspěšně namítat rozpor ujednání o smluvní pokutě s dobrými mravy, jestliže mohl zabránit růstu celkové výše smluvní pokuty splněním smluvní pokutou zajištěného hlavního závazku.

© 2010 Weinhold Legal.